

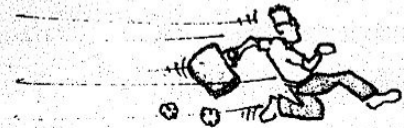
บันทึก<ลับ>

ตัวทาว

<เรื่องจริงที่ดัดแปลงแล้ว>

๑๑ พ.ค. ที่บ้าน

วันที่เกือบเอาชีวิตไปทิ้งที่วัดซะแล้ว!... <เขียนเวอร์ไปหน่อย> เพราะวันที่ไปติดต่อเรื่องบวชกับพระ ทอท่านรับเราจะบวช ท่านก็พูดแรงให้เราบวชซะวันที่เลย จะได้ทำพิธีจารณาบวชก่อนเข้าพรรษา ง่าย!... เห็น เราเป็นคนใจง่ายพอดีนี่เชียวรี! ไม่ได้... ลูกผู้ชายต้องไม่ใจง่าย คิดได้อย่างนี้เราก็รีบพลัดผ่อนไปอีก ๓ วัน ทำหมากำคำขอลาหนีด่าหน่อยแล้วรีบมาบอกว่า "ได้... อีก ๗ วันยังกัน" ค่อยยังชั่ว... กลับบ้าน ยังมานึกเสียดาย ... ฆ่าจะพลัดไปซักเดือนหนึ่ง...

๑๗ พ.ค. ที่บ้าน

วันที่ได้จัดการกระจายข่าว "อีก ๖ วัน ผมจะบวชแล้วละ" บอกพ่อ บอกแม่ บอกพี่ บอกญาติ บอกเพื่อน และที่สำคัญ.... บอกแฟน!

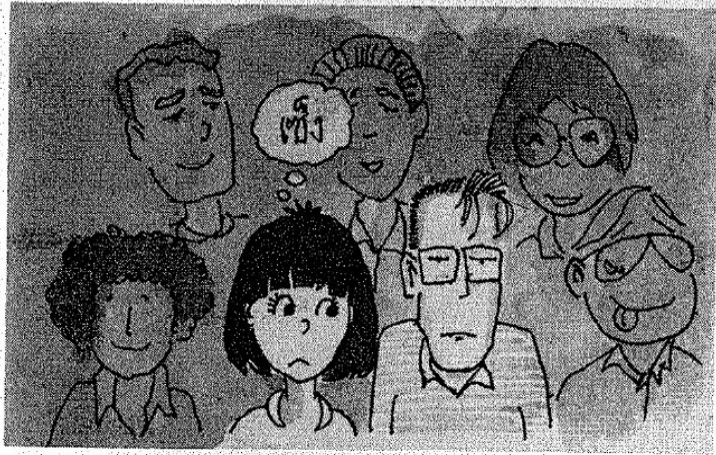

ที่ต้องรีบกระจายข่าวให้ทั่วๆ ก็เพราะไม่แน่ไฉนตัวเอง เพื่อคิดอะไรไม่ออกบวชขึ้นมาจะได้ไม่มีทางเสีง บอกไปให้ทั่วอย่างนี้เป็นอันประกันได้ว่า เราต้องบวชแน่ๆ ซึ่ไม่บวชสิ เสียดคนไปเลย ลูกผู้ชายต้องรักษาคำพูด ทุขงใจก็ต้องทำยังั้น ไม่ปิดพลิ้ว <ถ้าไม่จำเป็น>

และวันนี้ก็เริ่มหัดอดข้าวเย็น ต้องเตรียมตัวไว้ก่อน ถึงเวลาบวชจริงจะได้ไม่ทรมาน ยี่งวัดนี้กินมื่อเดียวด้วย ก็ยี่งจำเป็นต้องหัดไว้ หัวหน่อยไม่เป็นไรนึกปลอมใจตัวเองว่า ทำไปเถอะ ดีแล้ว จะได้ประหยัดไปไหนตัว < ประหยัดค่าข้าว แต่เปลืองค่ากาแฟ >

๒๑ พ.ค. ที่บ้าน

วันนี้หนีไปดูหนังกะแผลนเป็นครั้งสุดท้าย หนังสือสนุกใช้ได้ แต่บรรยากาศจิตๆ เป็นการดูหนังกะแผลนที่จิตที่สุด เพราะเทพชายามข่มใจ ทำดีมๆ ทำชั่วมๆ ขึ้นทำชั่วจิตจิตต่อนี้ เกิดอารมณ์

ซีงๆ ค้างติดเข้าไประมัดสะเก๋ ช่างตายเลย! ดีที่ว่า
เจ้าหล่อนเข้าใจ (ค่อยยั้งซีง!)

อดทำเวียนมา ๕ วันแล้ว ไม่ค่อยได้ผลนะ!..
ขังหิวอยู่เลย ต้องอาศัยหมกถ่องมาตุหไว้ พึ่งสาว
หมั้นแท้ก็แฉะเราเข้าให้" ถ้าคิดจะตุ้มไว้อย่างนี้หะ
ก็ขงจำรมขึงมึงขงเลขดีกว่า"

เฮอ!.. ก็จริง เพราะที่วัดเขาห้ามตีฆ้องฆมหลังเที่ยง เรายังเลขหมั้นมาตุหเข้าสี่งแพท แต่ตุ้มได้
ไม่มากหรอก... มั่นแพง!

๒๒ พ.ค. ที่บ้าน

วันที่คุณตาจะมาเยี่ยมที่บ้าน ท่านรู้ว่หลานชายจะขบง ก็เลยมาสั่งสอนบ่บ่ทการแต่งกาย ท่าน
เคยบวชหมแล้ว และตอนนี่ก็เป็นทพอกอยู่ทีวัดกลางโง่งง เรื่องวัดวาพระเจ้าแบบนี้ ท่านจึงรู้เป็นกึศะ
และทีสำคัญท่านก็รู้ด้วยว่หลานตาหมั้นโกลวัด ท่านทงกลัวว่เราจะไปทำป้ๆ เป้อๆ ทีวัด เสียชื่อ
วงศ์ตระกูลหมด ท่านก็เลยมาสอนตักเอาไว้ก่อน (รอบคอบจริง)

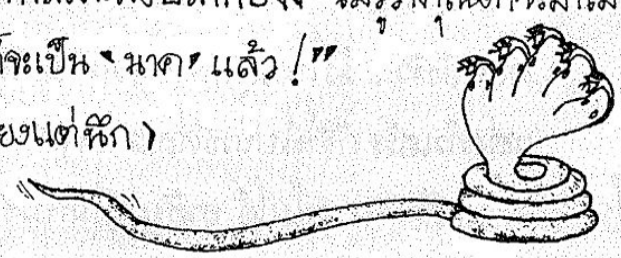
ท่านสอนหมด กิข, เตท, หั้ง, หมอช กิขไม่ให้ต้ง หั้งให้เรียบร้อยหลังต่อตรง ห้ามงอ
ตทพระทททเจ้าต้องสิจำทแพท จะขึ้นจะเดินให้สั้งรวม ห้ามวิ่ง!.. ฟนตกแดดออกก็ห้ามมีง ๗ลย

โอโฮ! ไม่รู้ว่ามาสอนหรือมาขง!

ท่านสอนจนทอใจแล้ว ก่อนจะกลับท่านเรียกให้เราเข้าไปใกล้ๆ เราเมื่อจับไหล่เรา
แล้วพูดเบาๆว่

- " หลานเอ๊ย... พรงนี้เอ็งก็ไม่ใช่คนแล้วหะ! "
- " อ้าว! " เราทาทนได้คำเสียว เพราะกำลังตะลึงบวกกับงง ไม่รู้ว่าคุณตาจะมาไม่ไหน
- " เตรียมตัวเตรียมใจไว้ให้ดี พรงนี้เอ็งก็จะเป็น 'มหา' แล้ว! "
- " ฮ่วย! " (คำหลังไม่ได้ออกเสียงเที่ยงแต่หึง)

๒๓ พ.ค. ที่ศาลายิม

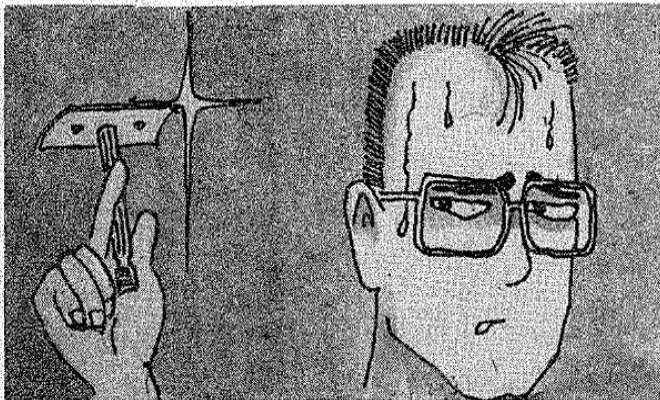
วันที่ทางบ้านพร้อมใจกันตื่นแต่เช้ามีด
หม่ากับพี่สาวช่วยกันทำอาหารไปทำบุญที่วัด ผนตก
ขรอยๆ มาตั้งแต่เช้ามีด มาหยุดเอาตอนหกโมงกว่าๆ
พี่สาวพูดกับเราว่า "วันที่ถูกซัดนี่: ทำผมเป็นใจ
ชกคคแถมใส่ ทวดตรดทำให้ทำร... ชีวิตบวชของเธอ
คงราบรื่น..." เราหัวเราะในใจ ถูกซัดไม่ได้ไม่เห็น

จะเกี่ยวกับผนตรดไหน อยู่ที่คนพูดตงหาก ผนตกอย่างนี้จะบอกว่าถูกซัดไม่ได้ก็ยังไม่ได้ เช่น "โอ้อ้อ!...
วันที่ถูกซัดไม่ได้เลยนะห้อย ผนตกเป็ชคคแถม: ชีวิตบวชของเธอต้องเหมอะหะหะ เหนวเป่งเป็นดินหีโกลน
หม่าๆ เลข!" แต่วันนี้มันตงว่าถูกซัดจริงๆ เพราะพี่สาวพูดดี... อ่า!

มาที่วัดแม่ก็ให้เราไปตักบาตรที่โรงอาหาร ความจริงน่าจะเรียกตักกาสะสงฆ์มากกว่า เพราะไม่เห็น
มีบตรสักใบ มีแต่กาสะมังเต๋มไปหมด เอาเถอะ....จะเรียกว่าอะไรก็ช่าง อาหารนี้เอาไปถวายพระก็ป็น
อันไรก็ได้

ทอพระฉันเสร็จ เราก็ไปบอกทำหน้าที่มาบวช ท่านก็บอกว่าให้มาบวชตอนเย็น ระหว่างนี้ให้
เดินเล่นทูลสถานที่ไปก่อน เราตามถึงที่พักท่านก็ให้พักที่ศาลายิม

ทอใกล้ๆ หน้าโม่งเข้ก็มาปลงผม ขอมีดโกนจาก
ทางวัด มีหลวงพี่องค์หนึ่งมาทำหน้าที่เป็นเพชรฆาต
เอ๊ย! โจนผมให้เรา เป็นการโกนผมครั้งแรกในชีวิตร
รู้สึกวาบๆ <เข้> เหมือนกัน โจนเสร็จก็ไปอาบน้ำ
เปลี่ยนชุดเป็นผ้าขาว ด้วยความไม่เคยก็เลยหุง
ไม่เป็น

" หลวงพี่ครับ ผมหุงผ้าถุงไม่เป็น !"

" สาที่... จะหุงให้ อ้อ! ที่หลังอย่างเรียกว่าผ้าถุงนะ ให้เรียกว่าผ้าหุง หรือตบร ผ้าถุงห่มมันของ
ผู้หญิง "

" แล้วการกรวดต้องถอดผมครับ " เราตามไปอย่างเงิบๆ แต่มีรอยยิ้มจริงๆ

" ได้... ไล่ได้... แต่บวชพระแล้วห้ามโล"

ค้อบยั้งซั้ง... รู้ใจเอามาหลายๆ ตัวก็ตี หีมหนักมาแค่ตัวเดียว

แต่งตัวเสร็จ ก็ขึ้นไปบวชที่ศาล ๘ บนศาลาหลวงท้อโต รับศีลก็ตง: กุกต: กัก โดยเฉพา: ดีลข้อ ๓
อะไรก็ไม่รู้ขาดเหลือเกิน จำไม่ได้ อาศัยว่ามีมาบวชพร้อมกันอีกคนหนึ่ง หมอหีเพคคคอง เราก็ทำบวชๆ ตามเขา

ไปจนเสร็จพิธี

บวชได้ไม่พาทก็ถึงเวลาทำวัตรเย็น สวดมนต์ก็ไม่เป็นได้แต่พนมมือ ทำข้าวคนทำงๆ เห็นเข้าดวงตาร
ยี่หนึ่งสี่สวดมนต์มาให้ แต่ถึงจะมีหนังสือ ก็ยังสวดติดๆ ถูกๆ อยู่ดี

ตอนหนึ่งสมาธิก็หึ่งไม่เป็น ขังดีที่มีพระคอยพูดอธิบายเร
ก็ทำตาม แม้ใจหึ่งไปได้แค่ ๕ นาที ก็รู้สึกปวดตาเหลือประ
มาณ หึกไม่ถึงเลยท่าหนึ่งเลยๆ จะปวดได้ถึงขนาดนี้ หรือตาคุณ
อื่นว่าเขาเป็นยังไง อ้อ!.. มีคนยื่นหมากให้หม้อกัณฑ์ เอาบั้งลิ
ตกลองคืนให้เขา ขึ้นตาลอดข้าวโมง รอดตัวไปรับหนึ่ง

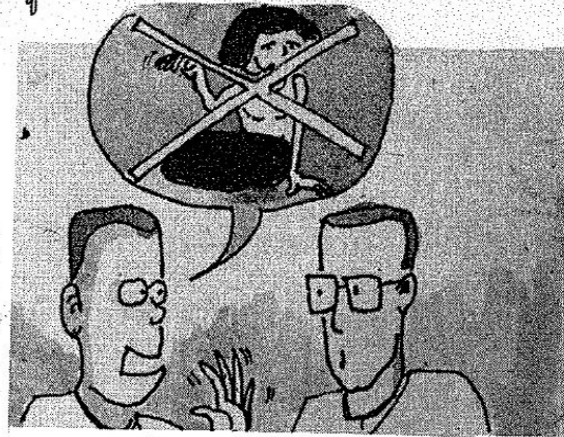
๒๔ พ.ค. ที่วัด

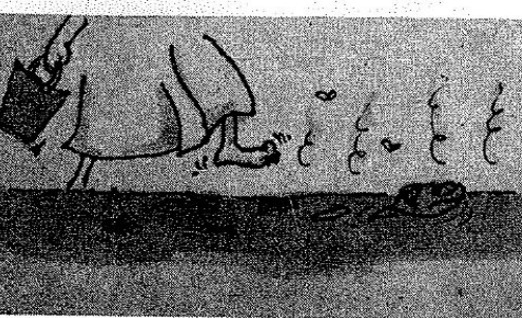
ตื่นตั้งแต่ตี ๓^๒ แต่ยังไม่ตื่นทำให้ยังง่วงอยู่ สวดมนต์
ก็ไปแบบสลึมสลือตอถึงตอนหนึ่งสมาธิก็กลายเป็นหนึ่งหลับ
ไปเลย

ทำวัตรเสร็จพระท่านก็แบ่งหน้าที่ให้พี่ๆ ชาวแต่ละคน ดูตาม
รายชื่อแล้ว เราต้องออกไปปิดทาบตสาขานนทบุรี ก็สงสัยว่า
ทำไมเราทำหน้าที่ถ่ายกับข้าวจากบาตรพระ

คำขาวอย่างเราก็จะบิณฑุ ยังไรบาตรก็ไม่มี พอถามเกี่ยวข่งคำขาวก็จึงได้รู้ว่าเราไม่ต้องบิณฑุ ให้พระท่านบิณฑุ

ตอนหนึ่งรถบัสเดินทางไปเมืองนนท์ พวกพี่ๆ ชาวที่บวชก่อน
ช่วยกันอธิบายวิธีการถ่ายบาตร " ต้องถอดรองเท้านะ ก่อนจะหยิบ
ก็ต้องไหว้ก่อน จะหยิบก็ต้องตัจจหระไม่ใช่ชามโคมกำลังใส่อยู่เราแท้
ไปคำฯ พี่ก็หน้าเกลียด อ้อ!.. แล้วอย่าไปโดนฝุ่นหึ่งเข้าล่ะ เดี๋ยวก็สกาด "

เราก็อ้อๆ ออกๆ ตามไป แต่พอถึงเวลาจริงๆ กลับทำไม่ค่อยถูก หยิบหั้น
ควานี้ให้มือไปหมด พระก็เขอะ โยมก็เขะ แต่พี่ๆ ชาวน้อยต้องวิ่งรอกหัวแกวทำขแมว ไหนจะต้องระวังไฟไฟ
โดนฝุ่นหึ่ง คีร์ก็แคบ ทางก็แคะ เตะ:เทอะ! ตลาดสดนะ ... ต่อให้ใส่รองเท้าก็ยังไม่อยากจะได้เห็นเลยไม่ยอม
คุยหน้าครีฯ พี่ต้องถอดรองเท้าด้วย ยี่... แะขง!... แต่มานึก
ดูอีกทีพระท่านยังไม่เห็นห่นอะไรเลย เข้าไปก็ยังเดินสำรวจดี เราขึ้น
มาทำเป็นตูดเหยียบบิณฑุไม่พอ ข่าหน้าครีฯ ไม่เป็นพองอยู่อย่างนี้ ก็ไม่
สมควร เสียชื่อเสียงหาพทกวดกลางหมด!...

< ติดตามตอนต่อไป / ขันหมัก พระ >

บันทึก<ลับ>

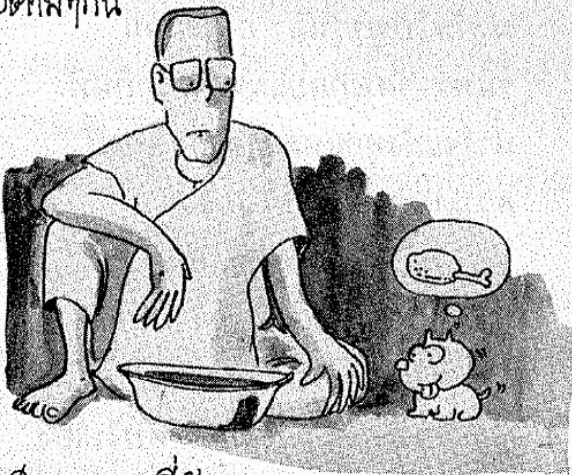
สว่าง

<ต่อจาก บับที่แล้วฮะ>

ความที่ไม่รู้นี่ทำให้เหนื่อยมากขึ้นซะเหมือนกัน.... พอกับข้าวเต็มถึงเราก็ถามพี่สาวว่าจะให้เอาไปไว้ที่ไหน? เขาตอบว่า "เอาไปไว้ที่รถโยมเขาจอดไว้ที่ริมถนนแถวๆ ทางเข้าตลาด" เราหิ้วถังไปที่ถนนตรงทางเข้า พองหารถบั๊ตของวัด... ไม่มี! หรือว่าวันนี้เปลี่ยนที่จอด? ก็เดินหาไปเรื่อยๆ ฟังโน่นก็ไม่มี ฟังนี่ก็ไม่มี ถึงก็หนักจะวางก็ไม่ได้... กลัวหาย เดินจนเหงื่อชุ่ม เห็นว่าไม่แน่นอน ตัดสินใจเดินย้อนกลับมาจากทางเก่า พอฟ้าทอเห็นเราก็ตะโกนมาแต่ไกล "ไปไหนมาล่ะนี่... รถอยู่ที่นี่!" พร้อมทั้งชี้ไปที่รถคันหนึ่งถึงได้รู้ว่าเอาไปไว้ที่รถก็คือรถคันนี้แหละเอง ไม่ใช่รถบั๊ต!

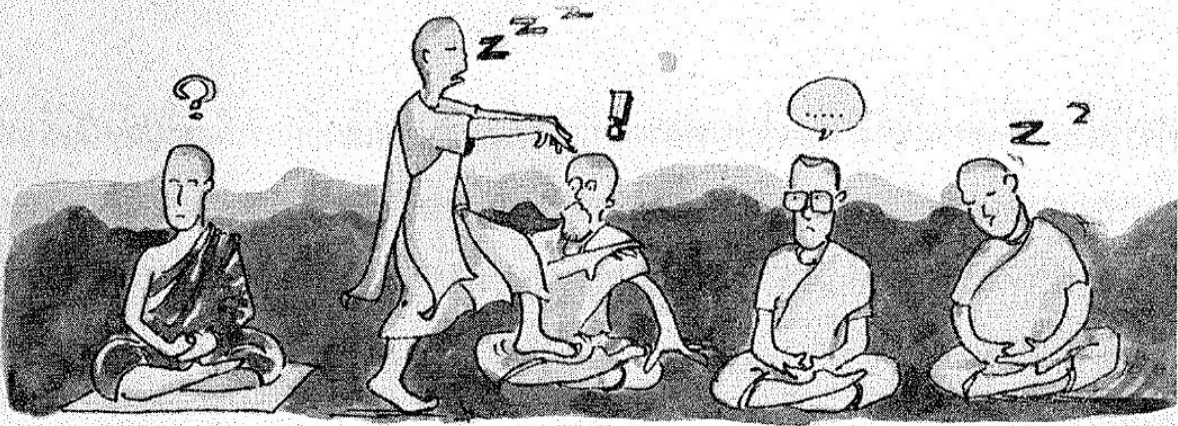
ชาเลี้ยงคั้นนี้เป็นของโยมแถวตลาด ที่มีศรัทธาช่วยทำเลี้ยงอาหารให้ โดยช่วยขนจากตลาดไปส่งถึงรถบั๊ตซึ่งจอดอยู่ตรงหน้าศาลากลางจังหวัด ดีจัง... สาธุ.. ถ้าไม่ได้โยม พี่สาวทั้งหลายที่มาสายหนกคงแหงนเขี้ยวไปหมดทุกคน

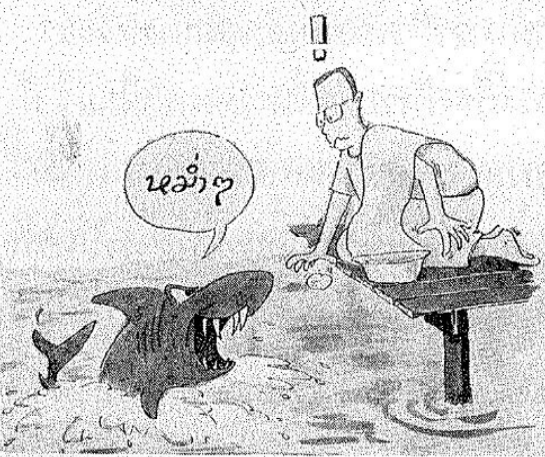
กลับมาถึงวัดไม่ทันไร ก็ระงับฉันอาหาร เห็นเขาจัดถลอม้งเอาไว้ให้ ได้ก็มาคิดว่า "เฮ! ดีเหมือนกัน เคยแต่คลุกข้าวใส่ถลอม้งให้ไอด่าง วันนี้ต้องมากินข้าวในถลอม้งเองบ้าง... สะใจดี คราวนี้จะได้รู้ซะที่ว่าไอด่างมันรู้สึกยังไง กินข้าววันนี้ยังกะไม่ถูกตัดมาซะเอง: กลัวจะหิวตอนเย็น ซึ่งก็ได้ผลคือไม่หิวแต่อดิอดตลอดทั้งวัน... อิ่มมากก็ทุกวันนี้: !

๒๕ พ.ค. ที่วัด

ก้าวตรงเข้าวันนี้ตั้งใจว่าจะไม่ให้น้ำดื่ม ได้ยินพระอาจารย์บอกว่าใครง่วงก็ให้ออกไปเดิน เราจึงออกไปเดิน การเดินจงกรมนี้ก็ทำให้หายง่วงได้เหมือนกันนะ: ความจริงก็ไม่น่าแปลก ใครที่สัทธิภรถเดินจงกรมไปนอนหลับไปได้... นั่นก็แปลก และถึงจะทำอย่างนั้นได้ก็ไม่น่าเรียกว่าเดินจงกรม ที่ถูกต้องจะเรียกว่า "ละเมอ"

ไปบิณฑบาตวันนี้ไม่ต้องเหนื่อยเหมือนเมื่อก่อน ใช้งานมากจนจางันเคอะ... แต่ยังไม่ถึงกับคล่องนัก โดยเฉพาะตรกร้านขายข้าวแกง จะมีโชคมาได้เยอะ ตรงนี้ก็จะมีช่วงหน่อย ถ้าตัวท้าวไม่คล่องจริงก็จะลำบาก ใต้เรานะไม่เท่าไร พระกับเณรนั่นซิทาบาก ถ้าเราถ่ายไม่ทันอาหารเต็มบาตรเมื่อไรคงหนัก เพราะวันนี้ เณรน้อยที่อยู่ท้ายแถวมาบ่นกะเรา "พี่จางนะ เขาแต่ถ่ายอยู่หัวแถว ไม่ค่อยมาถ่ายแถวข้างเลย เณรก็จะ หลุดแล้วนะ!" พุทเธรีจก็กำหนดน้ำระเห็บ เราต้องพดปลอบว่าพรุ่งนี้จะแก้ตัวใหม่ จะเอาใจใส่ถ่ายแถวมากขึ้น

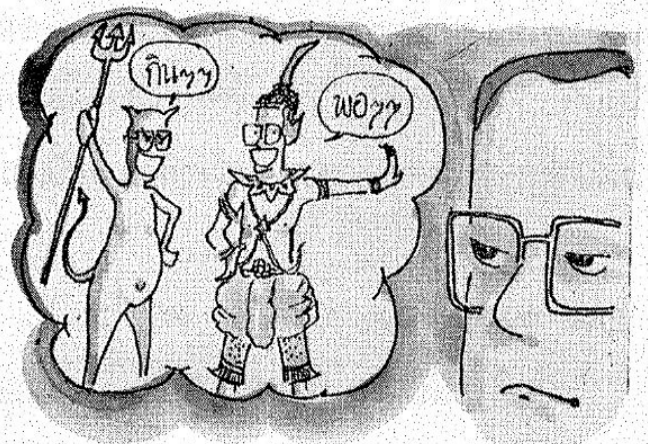

วันนี้ตั้งใจจะตักอาหารให้หน่อยลง แต่พอถึงเวลาก็ตักเพลิน ใอนี้ก็ถูกใจ ใอนั้นก็น่ากิน อันนั้นก็ของโปรด ตักไปตักมาได้ครึ่งก- ละมัง จะเหลือก็อาจเขาพยายามชดๆ เข้าไปแต่ก็ไม่ไหว จีนชด หมดต้องแตก ตัดดินใจเหลือจนมั้งไว้ ๓ ก้อน กว่ากินเสร็จ จะเอาไปให้ปลา ทำที่เป็นใจบุญ เมตตาสัตว์ จริจรุ เปลา.... ตักมามาก... กินไม่หมด!..

๒๖ พ.ศ. ที่วัด

บิณฑบาตวันนี้เราทำหน้าที่ได้ดีขึ้น เรียกว่าถ้ามีการสอบวิชาการถ่ายบาตร เราคงจะสอบผ่าน และที่ดีากฎวันนี้เณรคือไม่หลุด!..

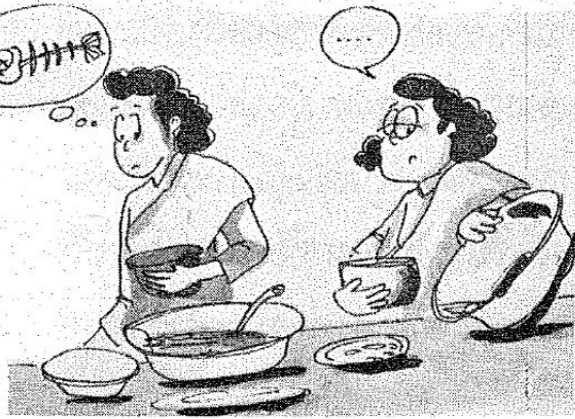
อาหารวันนี้ตักมาพอดีเยี่ยม เพราะพระอาจารย์แนะนำไว้ว่า เวลาตักให้ตักจนรู้สึกว่เกือบพอ นั้นแหละจะพอดีเยี่ยม เวลาชั่งก็ให้นั้นจนกระทั่งรู้สึกว่อีก ๔-๕ สำจะอิม ก็ให้หยุดแล้วตักหน้าตามไปตักแก้ว ก็จ่ออิมพอดีไม่ติดขัด เขาพยายามทำตาม แหม...ยาก นะ การที่ต้องมาฝืนใจในกินน้อยๆนี่มันยาก ชิ่งต้อง กินมือเดี๋ยวย่างเรา ก็ชิ่งยากไปใหญ่ เพราะไหนหนึ่งมันจะ บอกว่ "อย่าตักน้อยนะ...เดี๋ยวนิว" พอจ่ออิมมันก็บอก อีกว่ "อย่าเพิ่งเลย...เข็วรอชอย" แต่ก็พยายามสู้แรง ก็ต้องยอมรับว่สิ่งที่ครูบาอาจารย์สั่งสอนนั้น เชื่อถือได้

ตอนนี้กำลังทำงานใหม่อีกอย่างหนึ่งคือ ท่องบทสวดมนต์ทำวัตรทั้งเช้าและเย็น ก็เขียนเปิดหนังสือทำวัตร เพราะเวลาอยู่ในท่าคุกเง่าพนมมือ ปากก็พร่ำสวดตากก็ต้องก้มมองหนังสือ ปวดต. และเมื่อขคอด้วย กว่าจะถึงบทกรรมฐานบางทีก็มึนไปก่อนแล้ว พอหนังสือก็ม่อขคอรอกไปเลย !...

๒๗ พ.ค. ที่วัด

วันนี้พระไม่ต้องไปบิณฑบาต ตอนเช้าก็ช่วยกันทำความสะอาดลานวัด เกิดความรู้สึกพิศมาอย่างหนึ่งว่า เข้าๆ อยู่ทำงานที่วัดอย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน สงบดี แล้วยังนึกเลยเกิดไปอีกว่า ทำไมต้องไปบิณฑบาตในเมืองด้วย คุ่นวาย ... บิณฑตามหมู่บ้านรอบๆ วัดไม่พอหรือ บิณฑฯ สาขนนท์สาขกรุงเทพฯ ก็ได้ อาหารมากมาย พระ เณร ผ้ำขาวก็กินมื่อเดียว แล้วอาหารที่เหลือเอาไปทำอะไร ! ยิ่งคิดก็ยิ่งงง ... ทำไร ! " อยครุไม่รู้ไร อาขธรรษาไม่มีบุตร " คิดได้อย่างนี้ก็เลยทำใจกล้าทำไปถามพระอาจารย์ ท่านพว

แล้วก็ขิมๆ แล้วยกข้อหถามเราว่า " ผ้ำขาวไม่สังเกตบ้างหรือว่า วัดเราไม่ใช่มีแค่พระกับเณร หรือผ้ำขาวเท่านั้น วัดเรายังมีแม่ชี มี โยมที่มาบวชเนกขัมมะอีกมาก รวมแล้วปะมาณ ๒๐๐ คน ถ้า บิณฑฯ รอบๆ วัดไม่พอหรือ ก็ดูเหมือนมากนะ แต่บางทีก็ว่าจะ ถึงแม่ชีก็เหลือแต่หน้าแกง " เอ!.. ครึงๆ นะ เราไม่เคยนึกถึง พวกแม่ชีเลย ตักแล้วก็แล้วกัน นี่ถ้าพวกโยมมาเห็นตอนเราเอา

ของเหลือให้ปลาคนกินน้อยใจบ้างแหละเป็นเราก็ต้องคิด...เหม! เอาเนื้อให้ปลา เอาหน้าแกงให้แม่ชี ... ยิ่งพวก ที่เหลือแล้วทิ้งลงถังขยะนี่ยิ่งแย

วันนี้มีโยมมาวัดกันเยอะ มาถือศีล ๘ รักซาอุบสธ นอนค้างที่วัดกัน เพื่อนผ้ำขาวก็ชวนให้อยู่เนๆ ที่แรก กิ่งว่าเนๆอะไร มารู้ทีหลังว่าคำเต็มคือเนตซ์ซิก หมายถึงการอยู่ ปฏิบัติธรรมโดย...นั่ง...เดิน เท่านั้น ไม่นอน คุณตทไม่เห็นเคย บอกสงลัขลิม หรือไม้กัที่วัดกลางไม่มี เพื่อนผ้ำขาวชวนอยู่ไต้สูง เรา ก็ขงว่าไมไหว กลัว่าพร้งนี้เวลาทำงานจะหลับตกร่องลัมน เกียงกัน ไปเกียงกันมา ตกลงพบกันครึ่งทาง คืออยู่แคที่ขงคีนก็พอ อยู่กั ไม่ได้ปฏิบัติธรรมอะไรหรือ คุขกันขะมาก ไม่เป็นไร...คีนแรก ถือว่าเป็นการข้อมๆ คุก่อนกัแล้วกัน

๒๘ พ.ค. ที่วัด

วันนี้เปลี่ยนหน้าที่ใหม่ ไปบิณฑฯ สาขกรุงเทพฯ ที่ตลาดประชานิเวศน์ บรรยากาศไม่เหมือนตสาตนนท์

คือไม่ต้องเดินทะเลทรายแบบนั้น ที่นี้ไปถึงก็ตั้งแถวขึ้นหน้าตลาด ขึ้นเฉยๆ ไม่ต้องไปไหน จะมีโยมทะเล่ขอยกกัน
 มาได้ มากันมากแทบไม่หน้าเชื่อ วันนี้ก็ทำงานคงเบา เพราะพระขึ้นเฉยๆ ที่ไหนได้เหนื่อยพอกัน แต่ไม่ท้อ
 นะ ใจมันหนักขึ้นดีจะทำเพื่อส่วนรวม ทำเพื่ออีก ๒๐๐กว่าชีวิตที่จัด โอ้โฮ!.. ชิงนิกขังปลี้น

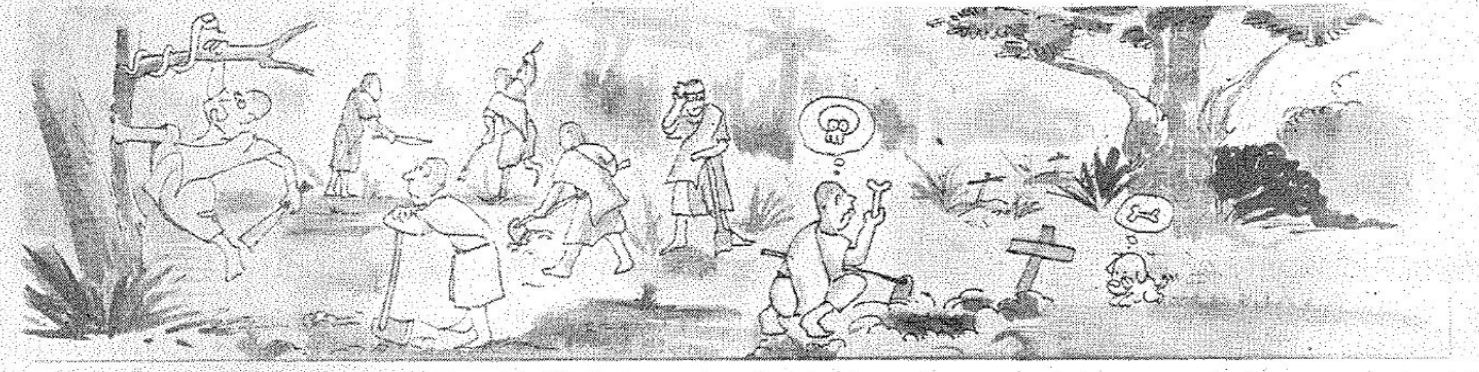
ที่นี้มีพิเศษอีกอย่างคือ วันเสาร์-อาทิตย์
 จะมีวงดนตรีคนตาบอดมาเล่นหาเงินเลี้ยงชีพ
 ตรงที่พระขึ้นบิณฑบาตพอดี มาก่อนพระซะ
 อีก เราไปถึงเขาก็บรรเลงกันสนั่นตลาดอยู่
 แล้ว พระขึ้นรับบาตรอยู่ข้างหน้า ข้างหลังก็
 ร้อง "บีด้าบีด้า.. บีด้าบีด้า.. มั่นลัแทนละ" โอ้เรา
 ก็กลัวว่าโยมจะมองพระในทางไม่ดี เกิดมองพระ
 เป็นหางเครื่องละก็ แทบตายเลย

วันนี้พ่อ แม่ พี่สาว และแฟนมาเยี่ยมที่วัด พร้อมหน้ากันจัง ไม่รู้หน้ากันมารึเปล่า? คงไม่หรอกมั้ง ส่วน
 ใหญ่ก็ต่างกันวันอาทิตย์อยู่แล้ว จินมาคุยบนศาลาหลังพ่อโต แม่จะเป็นฝ่ายถาม "เป็นไง? สบายดีมั๊ย?
 ที่นั้ลับที่นอนเป็นยังไง? หิวมั๊ย? อยู่ต่อในวีเปล่า? ฯลฯ" รู้สึกว่าแม่จะเป็นห่วงเรามาก เพราะตอนอยู่บ้าน
 เราไม่มีวีแววว่าเธอดีทางนี้ได้เลย ที่มาบวชนี่ก็ทำอวการตะลึง
 ไปเลยแหละ พอแม่ถามเสร็จพ่อก็พูดให้กำลังใจ ให้อดทนอยู่ต่อไป
 "อย่าทำเหาะเหาะ คนตั้งใจทำจริง ถึงจะได้ของจริง ได้ธรรมะ ได้อริย-
 ทรัพย์" แม่!.. พ่อนี่ก็ไม่แพ้คุณตาเหมือนกันนะ!

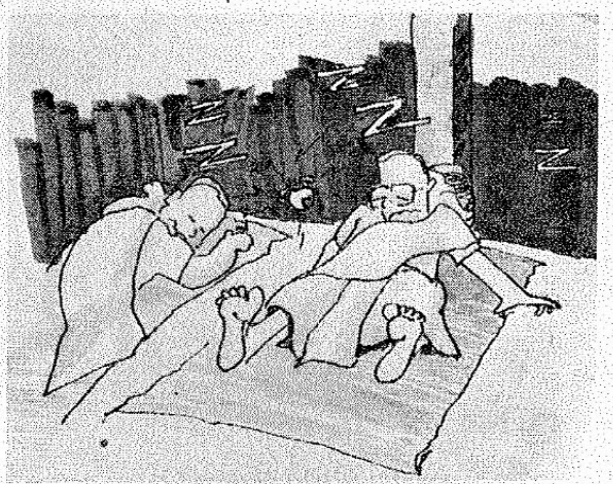
๒ มิ.ช. ที่วัด

วันไม่ได้เขียนซะหลายวัน เพราะช่วงนี้งานยุ่งมาก แทบไม่มีเวลาว่างเลย ก็นั่งว่างก็จู้จี้เขียน ออกากนอน
 ลุกเคี้ยว... เพราะเหนื่อย!.. ตื่นตี ๓๘ ทำวัตรเช้าเสร็จ ไปบิณฑบาต กลับมาบางที่ยังไม่ทันถึงศาลาขี้ม ก็ระฆัง
 อาหารซะแล้ว คนเสร็จก็ช่วยกันล้างภาชนะ: ล้างเสร็จทำวัตรกลางงัน เลิกจากทำวัตรก็เข้าสวดน

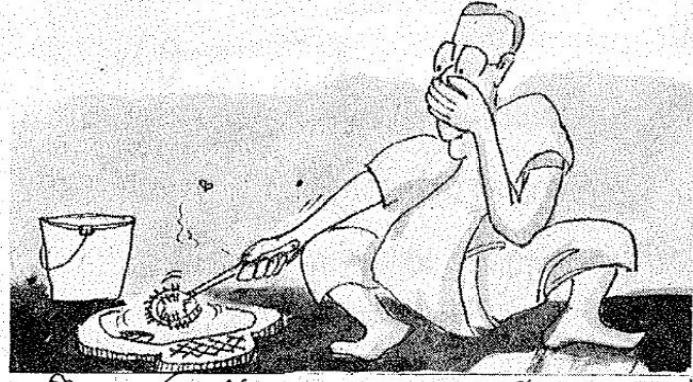
ถางหญ้า ฯลฯ ทำอยู่จน ๕ โมงเย็น จึงจะมานั่งน้ำปานะ แล้วยังไปอาบน้ำ ซักผ้า ไม่ซักก็ไม่ได้ เพราะมี
แค่ ๒ ซด ต้องผลัดกันใส่ผลัดซักทุกวัน อาบน้ำซักผ้าเสร็จก็ต้องรีบมานั่งรอทำวัตรเย็น เป็นพี่ท้าว
ต้องมานั่งก่อนพระ ทำวัตรเสร็จบางทีก็มีรายการอบรมอบตัก กว่าจะเลิกก็ ครึ่งค่อนคืนเข้าไปแล้ว
พอถึงศาลาขี้มูกไม่ต้องทำอะไรมาก หลังแตะพื้นหัวถึงหมอนก็หมดสติไปยันตี ๓๒ ของวันใหม่!
หาระยะหลังๆ นี้ซักจะไม่ค่อยตื่น เเลียงระฆังก็ไม่ได้ยิน อาศัยใครตื่นทันก็ปลุกกันให้ทั่วศาลาขี้มูก

ช่วงนี้ขอมรับว่าโทรม งานจับจอบจับเสียม ใช้แรงงาน
แบบนี้เราก็ไม่เคย หุ่นก็ไม่ขี้ขี้ทำอะไร กระหอร่องกว่าเขาเพื่อน
ถ้าพอไม่เตือนให้อดทน เราก็คงหนีสึกไปแล้ว ที่อยู่ได้ก็
เพราะคิดปลอบใจตัวเองว่า "อยู่ห่างออกไปไม่ได้ทำบ่นอะไร
มาอยู่วัดเป็นกรรมกรศาสนาสะสมบารมีอย่างนี้แหละดีแล้ว
ชีวิตจะได้มีค่า"

๕ มิ.ช. ที่วัด

วันนี้เปลี่ยนหน้าที่ใหม่อีก วันพระก็เปลี่ยนที่ คราวนี้อยู่เวรล้างส้วมหนักยิ่งจอยู่เหมือนกัน
แต่ก็มีงานอีกที่ หลวงพ่อสอนเอง ท่านช่างเลขทำมาแล้วทำมากกว่านี้ด้วยซ้ำ พระอาจารย์ เคยเล่าให้ฟังว่า

'ครั้งหนึ่งส้วมเต็ม แต่ไม่มีใครจัดการแก้ไข มัวแต่
เกียจ มัวแต่รังเกียจ หลวงพ่อเลยจัดการเปิดบ่อ
ตักตัวเอง' ท่านทำมาแล้ว เรามันแค่ล้าง ถ้าทำไม่ได้
ก็เกินไป

วันนี้วันอาทิตย์ แต่ไม่ยักมีใครมาเยี่ยม...แปลก
เราเรือตลิ่งห้ชะเง้อคอย คอยจนปลงสังเวชตัวเองว่า "เอ๊ะ! เราเป็นอะไรไปแล้ว ทำขิงกะเป็นนักโทษติดคุก
รอญาติมาเยี่ยม นี่เรามาบวชนะ! บวชออกจากเรือนไม่เกียจข้งด้วยเรือนแล้ว" ต้องคอยเตือนตัวเอง
ไว้บ้าง

๕ มิ.ช. ที่วัด

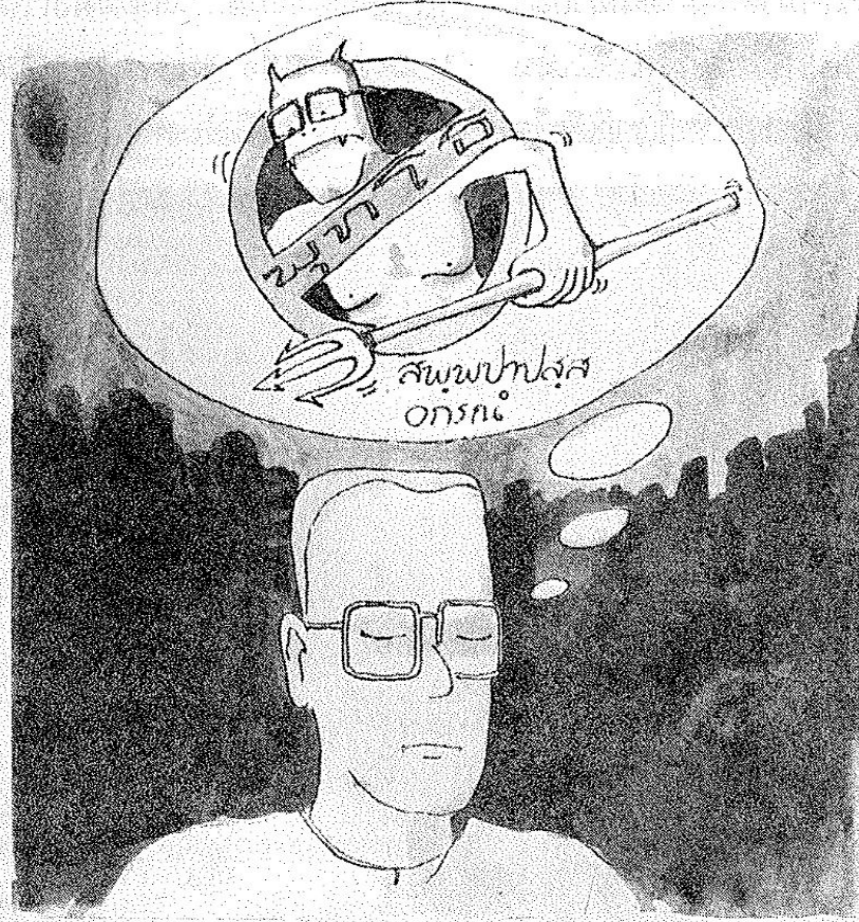
หลวงพ่อ เคยพูดไว้ว่า "น้ำปานะวัดสังฆทานนี่แปลก ... กินไม่ระวังก็เมาด้วยเหมือนกัน"
เพราะได้เวลาน้ำปานะที่ไร นักบวชทั้งหลายมักจะนวยโอกาสจับกลุ่มคุยกันโหมโรงเนืองทุกที วันนี้
ก็เหมือนกัน มีพี่ท้าวจับกลุ่มคุยกันเรื่องการพิจารณาบวช เราขากรู้เหมือนกันนี่ ก็เลยเข้าไปร่วมวงด้วย

สีฟ้าทวดคนหนึ่งเตือนว่า "อย่าขาดทำวัตรเช้ากลางวันเย็น อย่าโดดงานและอย่าแอบคุยกับโยมพี่น้อง
ถ้าพระท่านเห็นเข้า เกิดขมมือค้ำในที่ประชุมละก็ ... อดบวช!..." พี่ทวดอีกคนก็ตะโกนขึ้นมา "ไอ้!
ไม่แน่หรอก ผมนะทำวัตรประจำไม่ขาดเลขแต่พออิตอนพิจารณาฉันมีพระขมมือค้ำหน้า พุดไม่เรียบร้อย ...
เซ็งฉิบ..." แล้วก็สบถต่ออีกชาว ไม่อยากบั้นทีก พัง
แล้วก็ไม่สงสัยเลขว่าทำไมถึงไม่ได้บวช พระท่านก็ทำ
ถูกแล้วแหละ ชินให้บวชไปเสียชื่อหมู่คณะหมด เรายัง
ก็เหมือนกัน อย่าได้ประมาท เกิดพลาดไม่ได้บวชขึ้นมา
นอกจากจะไม่ได้เป็นพระแล้ว ก็ต้องเสียศพอีก
(พระก็ไม่ใช่ คนก็ไม่ใช่ แล้วจะเป็นอะไร!)

๒ มิ.ช. ที่วัด

อยู่วัดมา ๒ สัปดาห์ รู้สึกว่าดีเหมือนกัน ไม่ต้องวุ่นวายกับสังคมภายนอก ไม่ต้องร้อรเมล์ ไม่ต้อง
เครียดกับเรื่องอดีต ไม่ต้องทะเลาะกับแฟน ไม่ต้องประจบเจ้านาย ไม่ต้องโกหกเพื่อเอาตัวรอด ไม่ต้องไปเผา
หญ้าเพื่อเห็นแก่เพื่อน ฯลฯ มาอยู่ที่นี้ มาอยู่กับคนดี แม้จะไม่ดีเท่ากับที่เราคาดหวังไว้ แต่ก็ยังนับว่าดี ยังมี
ศีล อย่างน้อยก็มีศีล ๕

สังเกตอีกอย่างหนึ่งว่า เรายังเริ่มเปลี่ยน
ไปนะ ไม่ซื้อบิ๊ฮ่างวัดอีกแล้ว ฟังเทศน์
เข้าใจมากขึ้น แต่ก่อนเห็นพระเราก็ตั้งท่าเบือ
ไว้เลย แต่เดี๋ยวนี้อัดบวช...แปลก!....
อยากฟังหลวงพ่อกะเทศน์ คุณตาร้เข้าคงไม่
เชื่อ เรายังยังไม่อยากเชื่อเลย ไม่นึกว่า
อยู่วัดจะมีความสุขขนาดนี้ รุ่งบวชตั้งแต่
วันแรกที่มาติดต่อกี่ดีหรือก ไม่น่าพดไป
เลย ๓ วันก็น่าเสียตายนะ
โชคดีที่ไม่ตายซะก่อน..!

ชีวิตยังมีต่อ....
... แต่ไม่บั้นทีกต่อ !

